

สาระ: ลูกๆ ที่แสนหวาน ด้วยการได้รับการเหลือบมองเพียงแวบเดียวจากพ่อ, มนุษย์ของทั้งโลกก็สามารถไปอยู่เหนือทุกสิ่ง เหตุนี้เองจึงมีคำกล่าวที่ว่าดวงวิญญาณไปอยู่เหนือทุกสิ่งด้วยการเหลือบมอง

คำถาม: เหตุใดกลองของความสุจริตจึงจะตีรัวในหัวใจของลูกๆ?

คำตอบ: เพราะลูกรู้ว่าพ่อได้มาเพื่อพาทุกคนกลับไปกับท่าน เวลาที่พวกเรากำลังจะกลับบ้านกับพ่อของเรา หลังจากเสียงร้องของความทุกข์ระทมจะเป็นเสียงร้องของชัยชนะ ด้วยการได้รับการเหลือบมองเพียงแวบเดียวจากพ่อ ทั้งโลกก็จะได้รับมรดกของการหลุดพ้นและการหลุดพ้นในชีวิต ทั้งโลกจะไปอยู่เหนือทุกสิ่ง

โอมชานติ ชีพบาบาททางจิตกำลังนั่งที่นี่และกำลังอธิบายให้แก่ลูกๆทางจิตของท่าน ลูกๆว่ามีดวงตาที่สาม พ่อรู้ว่าท่านได้มาเพื่อที่จะให้มรดกของดวงวิญญาณของทั้งโลกแก่พวกเขา มีการจดจำระลึกถึงมรดกในหัวใจของพ่อท่านนั้น ในหัวใจของพ่อทางร่างเองก็มีการจดจำระลึกถึงของมรดก เขาจดจำว่าเขาจะให้มรดกแก่ลูกๆของเขา หากเขาไม่มีบุตรชาย, เขาก็สับสนว่าเขาควรจะให้มรดกนั้นแก่ใคร และแล้วเขาก็นำเด็กมาเลี้ยงดู พ่อกำลังนั่งที่นี่และสายตาของท่านนั้นก็ถูกดูดดึงไปหาดวงวิญญาณของทั้งโลก ท่านรู้ว่าท่านต้องให้มรดกแก่ทุกคน แม้ว่าท่านกำลังนั่งอยู่ที่นี่, สายตาของท่านนั้นก็อยู่ที่ทั้งโลกและอยู่ที่มนุษย์ทั้งหมดของโลก เพราะท่านต้องนำทั้งโลกไปอยู่เหนือทุกสิ่ง พ่ออธิบายว่า: นี่คือนิยามแห่งการบรรจบพบกันที่เป็นสิริมงคลที่สุด ลูกเข้าใจว่าพ่อได้มาเพื่อพาทุกคนไปสู่ดินแดนแห่งความสงบและดินแดนแห่งความสุข ทุกคนจะไปอยู่เหนือทุกสิ่ง วงจรแล้ววงจรเล่า, ตามแผนของละคร, พวกเขาจะไปอยู่เหนือทุกสิ่ง พ่อจดจำลูกๆทั้งหมด สายตาของท่านนั้นถูกดูดดึงเข้าไปหาทุกคน แต่ไม่ใช่ทุกคนศึกษาเล่าเรียน ตามแผนของละคร, ทุกคนต้องกลับบ้าน เพราะการละเล่นกำลังจะจบสิ้นลง เมื่อพวกเขาก้าวหน้าไปอีกเล็กน้อย, พวกเขาเองก็จะเข้าใจว่าในขณะนั้นการทำลายล้างกำลังจะเกิดขึ้น ในขณะนั้นต้องมีการก่อตั้งโลกใหม่ขึ้น เพราะในที่สุดแล้วดวงวิญญาณนั้นคือผู้มีความรู้สึก และดังนั้นก็จะเข้าไปสู่สติปัญญาของพวกเขาว่าพ่อได้มาแล้ว ดินแดนสีขาวดีจะมีการก่อตั้งขึ้นและพวกเขาจะกลับไปสู่ดินแดนแห่งความสงบ ทุกคนอื่นจะได้รับการหลุดพ้นแต่ลูกจะได้รับการหลุดพ้นในชีวิต เวลาที่พ่อได้มาแล้วและพวกเขาจะไปสู่สวรรค์ จะมีเสียงร้องของชัยชนะ ในขณะนี้มีเสียงร้องของความทุกข์ระทมอย่างมาก ในบางแห่งก็มีความอดอยากและในบางแห่งนั้นก็มีความสงคราม และในอีกแห่งหนึ่งนั้นก็มีความดินไหว ผู้คนนับพันๆคนนั้นก็เฝ้าแต่ตายไป ความตายต้องเกิดขึ้น สิ่งต่างๆเหล่านี้ไม่ได้เกิดขึ้นในยุคทอง พ่อรู้ว่าในเวลาที่ท่านจะไปและแล้วก็จะมีความทุกข์ระทมเหนือทั้งโลก พ่อจะมาในบาร์ตท่านนั้น บาร์ตจะเป็นเหมือนกับหมู่บ้านที่อยู่ภายในทั้งโลกนี้ สำหรับบาบาที่เป็นเหมือนกับหมู่บ้าน จะมีมนุษย์น้อยนิดอย่างยิ่งในยุคทอง ราวกับว่าทั้งโลกนั้นเป็นเหมือนกับหมู่บ้านเล็กๆ ในเวลานี้มีการขยายตัวอย่างมาก พ่อมีทุกสิ่งในสติปัญญาของท่านและเวลานี้ท่านกำลังอธิบายแก่ลูกๆด้วยร่างนี้ ในเวลานี้ความเพียรพยายามของลูกเป็นเช่นเดียวกันกับที่เคยเป็นในวงจรที่แล้ว พ่อคือเมล็ดของต้นกล้วย นี่คือนั่นไม้ที่มีตัวตนและเหนือขึ้นไปบนนั้นคือต้นไม้ที่ไม่มีตัวตน ลูกเข้าใจว่าได้มีการสร้างสิ่งนี้ขึ้นมาอย่างไร ไม่มีมนุษย์อื่นใดมีความเข้าใจนี้ เพียงแต่มองดูความแตกต่างระหว่างผู้ที่รู้คิดและผู้ที่ไม่รู้คิด ผู้ที่รู้คิดเคยปกครองอาณาจักรแห่งสวรรค์ สิ่งนั้นเรียกว่าดินแดนแห่งสัจจะหรือสวรรค์ ในเวลานี้ลูกๆควรจะมีความประสพการณ์ของความสุขภายในอย่างใหญ่หลวง บาบาได้มาแล้วและอย่างแน่นอนที่โลกแห่งนี้กำลังจะเปลี่ยนแปลง ไม่ว่าลูกทำความเพียรพยายามมากเพียงไรก็ตาม, ลูกก็ได้รับสถานภาพตามนั้น พ่อกำลังสอนทุกคน โรงเรียนของลูกก็จะเฝ้าแต่ขยายตัว จะมีโรงเรียนมากมาย ไม่ใช่ทุกคนจะมาโรงเรียนเดียวกันได้ พวกเขาทั้งหมดจะสามารถอยู่ที่ใดกันเล่า? ลูกๆจดจำว่าเวลานี้ลูกกำลังจะไปสู่ดินแดนแห่งความสุข เมื่อใครบางคนไปต่างแดน, เขาก็อยู่ที่นั่นเป็นเวลา 8 - 10 ปี และแล้วก็กลับมาสู่บาร์ต บาร์ตนั้นยากจน ผู้คนจากต่างแดนนั้นก็จะไม่มีความสุขที่นี่ ในความเป็นจริงลูกๆ นั้นก็ไม่ได้มีความสุขที่นี่เช่นกัน ลูกเข้าใจว่าลูกกำลังศึกษาการศึกษาที่สูงส่งอย่างยิ่งที่จะทำให้ลูกกลายเป็นเทพ, นายแห่งสวรรค์ จะมีความสุขอย่างมากมายนั่น ทุกคนจดจำความสุขนั้น ลูกจะไม่จดจำหมู่บ้านนี้(ยุคเหล็ก)เพราะมีความสุขที่ไม่มีขีดจำกัดที่นี่ วันนั้นในอาณาจักรของราวันโลกที่ไม่บริสุทธินี้มีมีความสุขที่ไม่มีขีดจำกัด ในขณะที่โลกของวันพรุ่งนี้ก็จะมีความสุขที่ไม่มีขีดจำกัด พวกเรากำลังก่อตั้งโลกของความสุขที่ไม่มีขีดจำกัดด้วยพลังโยคะ นี่คือนิยามโยคะ พ่อตัวท่านเองนั้นพูดว่า: พ่อทำให้ลูกกลายเป็นราชาเหนือราชาและดังนั้นลูกควรจะจดจำครู, ผู้ที่ทำให้ลูกกลายเป็นเช่นนั้น ลูกไม่สามารถจะกลายเป็นนักกฎหมายหรือวิศวกรโดยที่ไม่มีครู นี่คือนิยามใหม่ ดวงวิญญาณต้องมีโยคะกับพ่อ ดวงวิญญาณสูงสุด, ผู้เดียวที่ลูกนั้นได้แยกห่างจากท่านมาเป็นเวลายาวนาน นั่นเป็นเวลานานเพียงไร? พ่อตัวท่านเองอธิบายสิ่งนี้ มนุษย์พูดว่าระยะเวลาของโลกนี้หลายหมื่นหลายแสนปี พ่อพูดว่า: ไม่เลย ลูกๆผู้ที่ได้แยกห่างมาตั้งแต่แรกเริ่มนั้นก็ได้มาที่นี่เพื่อพบกับพ่ออีกครั้งหลังจาก 5000 ปี ลูกคือผู้ที่ต้องทำความเพียรพยายาม บาบาท่านไม่ได้ให้ความยากลำบากใดๆเลยแก่ลูกๆที่สุดแสนหวาน ท่านเพียงแต่พูดว่า: คิดว่าตนเองเป็นดวง

วิญญาณ ลูกคือมนุษย์ ดวงวิญญาณนั้นคงอยู่ตลอดไปและร่างกายนั้นสูญสลาย ดวงวิญญาณละร่างหนึ่งและใช้อีกร่างหนึ่ง เป็นความมหัศจรรย์ที่ดวงวิญญาณนั้นไม่เคยแก่ลงเลย ผู้เดียวที่สอนนั้นก็มหัศจรรย์และการศึกษาเล่าเรียนนั้นก็มหัศจรรย์ด้วยเช่นกัน อย่างไรก็ตามไม่มีใครจดจำสิ่งนี้ ทุกคนลืม มีใครจดจำสิ่งที่เขาเคยศึกษาเล่าเรียนมาในชาติเกิดที่แล้วของเขาไหม? ลูกศึกษาเล่าเรียนในชาติเกิดนี้และลูกได้รับผลลัพธ์ในโลกใหม่ เพียงลูกๆ เท่านั้นที่รู้อย่างนี้ ลูกควรจะจดจำว่าในเวลานี้คือยุคแห่งการบรรจบพบกันที่เป็นสิริมงคลที่สุด ลูกกำลังจะไปสู่โลกใหม่ หากลูกจดจำสิ่งนี้, ลูกก็จะจดจำพอด้วยเช่นกัน พอได้ใช้หลายต่อหลายวิธีการที่จะจดจำท่านให้แก่ลูก ท่านคือพ่อ ครูและสัทครู จดจำท่านในทั้งสามรูป ท่านได้ให้ยุคตีมากมายแก่ลูกสำหรับการจดจำระลึกถึง แต่มายาก็ทำให้ลูกลืม พ่อก่อตั้งโลกใหม่และเป็นพ่อผู้ที่บอกลูกให้จดจำว่านี่คือยุคแห่งการบรรจบพบกันที่เป็นสิริมงคล แต่กระนั้นลูกก็ยังคงไม่สามารถที่จะมีการจดจำระลึกถึง ท่านได้ใช้วิธีการต่างๆ มากมายสำหรับการจดจำระลึกถึงให้แก่ลูก และพร้อมกันกับสิ่งนั้นท่านก็พูดว่า: มายานั้นก็มีพลังอย่างยิ่ง เธอจะทำให้ลูกลืมซ้ำแล้วซ้ำเล่าและทำให้ลูกมีสำนึกที่เป็นร่าง ดังนั้นไม่ว่ามากเพียงไรก็ตามที่เป็นไปได้ จงเฝ้าแต่จดจำท่าน เมื่อลูกเดิน นั่ง และเคลื่อนไหวไปมา แทนการที่จะคิดว่าตนเองเป็นร่างกาย, จงคิดว่าตนเองเป็นดวงวิญญาณ สิ่งนี้อาศัยความเพียรพยายาม ในขณะที่ความรู้นั้นง่ายตายอย่างยิ่ง ลูกๆ ทั้งหมดพูดว่าพวกเขาไม่สามารถจะอยู่ในการจดจำระลึกถึงได้ ลูกพยายามที่จะจดจำพ่อและมายาก็ดึงลูกเข้าไปหาตัวเธอเอง ได้มีการสร้างการเล่นเกี่ยวกับสิ่งนี้ถึงแม้ว่าลูกเข้าใจว่าโยคะของสติปัญญาของลูกควรจะอยู่กับพ่อและอยู่กับวิชาของการศึกษานี้, ลูกก็ยังคงลืม ยังไรก็ตามลูกไม่ควรลืม ในความเป็นจริง, ไม่มีความจำเป็นสำหรับภาพเหล่านี้ แต่ลูกนั้นก็ยังต้องการบางสิ่งอยู่เบื้องหน้าลูกในเวลาของการสอน ภาพต่างๆ มากมายก็เฝ้าแต่มีการทำขึ้น เพียงแต่มองดูแผนการของรัฐบาลพันตาบ รัฐบาลนั้นก็มีการด้วยเช่นกัน ลูกเข้าใจว่าเคยเป็นเพียงบาร์ตเท่านั้นในโลกใหม่และนั่นก็เล็กลงยิ่งยั้ง ทั้งบาร์ตนั้นเคยเป็นนายของโลก ทุกสิ่งนั้นใหม่ มีเพียงโลกเดียวเท่านั้นและนักแสดงก็เป็นเช่นเดียวกันด้วย วงจรเฝ้าแต่หมุนไป ลูกสามารถที่จะนับว่ามีกี่วันที่ กี่ชั่วโมง กี่วัน กี่ปีที่ได้ผ่านไปแล้ว เมื่อวงจรเฝ้าแต่หมุนไป ด้วยการพูดว่าวันนี้ วันพรุ่งนี้, วันนี้ วันพรุ่งนี้ 5000 ปีก็ได้ผ่านไปแล้ว จาก ทิวทัศน์ และเกมทั้งหมดก็เฝ้าแต่เกิดขึ้น ต้นไม้ที่ไม่มีขีดจำกัดนี้ใหญ่โตอย่างยิ่ง ลูกไม่สามารถจะนับใบไม้ของต้นไม้ได้ นี่คือต้นไม้และรากฐานของต้นไม้ก็คือศาสนาเทพ และแล้วสามกึ่ง(ศาสนาหลัก)ก็ได้ปรากฏขึ้น อย่างไรก็ตามมีใบไม้จำนวนนับไม่ถ้วนบนต้นไม้ ไม่มีใครมีแรงที่จะนับใบไม้เหล่านั้น ในเวลานี้ต้นไม้ของทุกศาสนาได้ไปถึงการขยายตัวของตน นี่คือต้นไม้ใหญ่โตที่ไม่มีขีดจำกัด ไม่มีศาสนาใดๆ เหล่านี้จะหลงเหลืออยู่ในเวลาต่อมา เวลานี้ทั้งต้นไม้กำลังยืนอยู่ แต่รากฐานนั้นก็ไม่ได้หลงเหลืออยู่อีกต่อไป ตัวอย่างของต้นไม้ที่นั้นก็ถูกต้องอย่างแท้จริง ต้นไม้ที่เท่านั้นที่มหัศจรรย์ พ่อได้ใช้ตัวอย่างนี้ที่จะอธิบายละคร เป็นเรื่องของความเข้าใจว่ารากฐานนั้นไม่ได้คงอยู่อย่างไร พ่อได้ทำให้ลูกรู้คิดอย่างยิ่ง ในเวลานี้ไม่มีรากฐานใดๆ ของศาสนาเทพ แต่มีสิ่งซึ่งบอกบางประการของสิ่งนั้น สิ่งเหล่านั้นเป็นเหมือนกับหยิบหนึ่งของเกลียวในถุงแป้ง ทุกสิ่งได้หายไปแล้ว มีเพียงสิ่งซึ่งบอกเหล่านั้นเท่านั้นที่หลงเหลืออยู่ ดังนั้นความรู้ทั้งหมดนี้ควรจะเข้าไปสู่สติปัญญาของลูกๆ มีความรู้ในสติปัญญาของพ่อด้วย ท่านได้ให้ความรู้ทั้งหมดและทำให้ลูกทัดเทียมกับตัวท่านเอง พ่อคือเมล็ดและนี่คือต้นไม้กลับหัว นี่คือละครที่ใหญ่โตที่ไม่มีขีดจำกัด ในเวลานี้สติปัญญาของลูกได้ถูกดึงขึ้นไปเบื้องบน ลูกได้มาเพื่อที่จะรู้จักพ่อและสิ่งสร้าง แม้ว่าได้มีการอ้างถึงสิ่งต่างๆ เหล่านี้ในคัมภีร์ ถาษีและมุณีก็ไม่ได้รู้ หากแม้เพียงหนึ่งคนรู้อย่างนี้ และแล้วสิ่งนั้นก็ก็สามารถที่จะคงอยู่มาตั้งแต่ตอนเริ่มต้นของเวลา และแล้วก็จะไม่มีความจำเป็นสำหรับสิ่งนั้นอีกครั้ง เพราะชีวิตใหม่ที่ไม่มิกิเลสนั้นได้เกิดขึ้นแล้ว ไม่มีใครสามารถที่จะกลับบ้านไปในระหว่างกลางได้ นักแสดงทั้งหมดก็จะเฝ้าแต่อยู่ที่นี้ จนกระทั่งการเล่นนั้นจบลง และทราบเท่าที่ชิพบาบายังอยู่ที่นี้ และแล้วเมื่อสถานที่(โลกดวงวิญญาณ)นั้นว่างเปล่าอย่างแท้จริง, ที่ชบวนพิธีของชิพบาบาก็จะกลับบ้าน ไม่มีใครจะไปและนั่งที่นั่นก่อนหน้านี้ ดังนั้นพอนั่งที่นี้และให้ความรู้ทั้งหมดแก่ลูก ท่านอธิบายว่าวงจรโลกชั่วรอบอย่างไร มียุคทอง, ยุคเงิน, ยุคทองแดงและยุคเหล็ก และแล้วก็มีมีการบรรจบพบกัน ได้มีการจดจำสิ่งนี้มา แต่ไม่มีใครรู้ว่าเมื่อไหร่ที่ยุคแห่งการบรรจบพบกันนั้นคงอยู่ ลูกๆ ได้เข้าใจแล้วว่านี่คือยุค และนี่คือยุคของการก้าวกระโดด สิ่งนี้เรียกว่าเป็นสิ่งที่กระแสรุน ก็ได้มีการแสดงว่าลักษณะนั้นเป็นคนที่กระแสรุนด้วยเช่นกัน ดังนั้นนี่คือความรู้ ด้วยการเปลี่ยนแปลงและด้วยการปรับเปลี่ยนนั้นก็เพียงแต่มองดูว่าพวกเขาเหล่านั้นได้ทำอะไรในหนทางของบักดี เส้นด้ายทั้งหมดของความรู้นั้นก็ยุ่งเหยิงอย่างแท้จริง เพียงพ่อผู้เดียวเท่านั้นที่สามารถอธิบายแก่พวกเขา ผู้คนก็ไปต่างแดนเพื่อสอนราชาโยคะโบราณ ในความเป็นจริง, นี่คือนั่นนั้น โบราณหมายถึงเป็นสิ่งแรกที่สุด พ่อได้มาเพื่อสอนราชาโยคะที่ง่ายตาย ต้องมีการให้ความใส่ใจอย่างมาก ลูกให้ความใส่ใจที่จะมีการก่อตั้งสวรรค์ด้วยเช่นกัน ดวงวิญญาณจดจำสิ่งนี้ พ่อพูดว่า: พ่อจะมาอีกครั้งและให้ความรู้ที่พ่อได้ให้แก่ลูกในเวลานี้ นี่คือนิยามใหม่สำหรับโลกใหม่ ด้วยการเก็บความรู้ไว้ในสติปัญญาของลูก ก็จะมีประสบการณ์ของ

ความสุขอย่างใหญ่หลวง ในขณะที่มีเวลาน้อยนิดอย่างยิ่งที่หลงเหลืออยู่ ในเวลานี้ลูกต้องกลับบ้าน ในด้านหนึ่งนั้นก็มีความสุข และอีกด้านหนึ่งนั้นก็มีความรู้สึกด้วยเช่นกันว่าพวกเราไม่ได้เห็นบาบาที่แสนหวานเช่นนั้นอีกครั้งจนกว่าจะถึงวงจรวรหน้า เพียงพอเท่านั้นที่ให้ความสุขอย่างมากมายแก่ลูก ๆ พ่อมาเพื่อพาคุณไปสู่อินแดนแห่งความสงบและดินแดนแห่งความสุข หากลูกจดจำดินแดนแห่งความสงบและดินแดนแห่งความสุข ลูกก็จะสามารถจดจำพ่อด้วยเช่นกัน สัมผัสดินแดนของความทุกข์นี้ พ่อที่ไม่มีชีวิตจำกัดได้บอกสิ่งที่ไม่ใช่ชีวิตจำกัดแก่ลูก เมื่อความผูกพันยึดมั่นต่อโลกเก่านี้ถูกขจัดทิ้ง ก็จะมีความสุข และแล้วเพื่อเป็นการตอบแทน, ลูกก็จะไปสู่อินแดนแห่งความสุข ลูกจะเฝ้าแต่กลับมาหาบาปประธาน ผู้ที่ได้กลายเป็นเช่นนั้นทุก ๆ วันจริง ก็จะทำเช่นเดียวกันนั้นอีกครั้งและจะมีประสบการณ์ของความทุกข์ และแล้วพวกเขา ก็จะจากร่างเก่าของเขา และแล้วพวกเขาก็จะนำร่างใหม่มาใช้และไปสู่โลกที่สาโทประธาน และแล้วความรู้ก็จะจบสิ้นลง สิ่งต่างๆ เหล่านี้ง่ายตายอย่างยิ่ง ในเวลาของการเข้านอนในตอนกลางคืนจงไตร่ตรองสิ่งเหล่านี้และมีความสุขอย่างใหญ่หลวงว่านี่คือสิ่งที่ลูกกำลังจะกลายเป็น ตรวจสอบตนเองเพื่อจะดูว่าลูกได้ทำกรรมที่เป็นเช่นปีศาจใดตลอดทั้งวันหรือไม่? กิเลสทั้งห้านี้ได้เป็นเหตุของความทุกข์ระทมแก่ลูกหรือไม่? มีความละโมภใด ๆ ไหม? ลูกต้องเฝ้าแต่ตรวจสอบตนเอง อัจชะ

ถึงลูก ๆ ที่สุดแสนหวาน ผู้เป็นที่รักยิ่ง ที่จากหายไปนาน เวลานี้ได้พบพานอีกครั้ง รัก ระลึกถึง และสวัสดีตอนเช้า จากแม่ พ่อ บัพตา พ่อทางจิตพูดนมัสตกับลูก ๆ ทางจิต

สาระสำหรับการสร้างสมเพื่อการเป็นตัวของตัวเอง ความรู้ คุณธรรม และการจดจำระลึกถึง:

1. จงก่อตั้งโลกของคุณที่ความสุขที่ไม่มีชีวิตจำกัดด้วยพลังโยคะ สัมผัสโลกเก่าของคุณทุกข์นี้ ขอให้มีความสุขที่พวกเรานั้นกำลังจะกลายเป็นนายของดินแดนแห่งสัจจะ
2. จงตรวจสอบตนเองทุกวัน: กิเลสใดได้เป็นเหตุของความทุกข์ระทมใด ๆ ในตลอดทั้งวันไหม? ฉันได้ทำการกระทำที่เป็นเช่นปีศาจใด ๆ หรือไม่? ฉันได้ตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของความละโมภหรือไม่?

พร: ขอให้ลูกเป็นเจ้าชาย ผู้ที่ได้รับความรักเป็นพิเศษทั้งในปัจจุบันและอนาคตด้วยการได้รับความรักของพระเจ้า ในยุคบรรจบพบกัน ลูก ๆ เท่านั้นที่โชคดีผู้ที่กลับมามีค่าต่อการได้รับความรักจากผู้ให้ความอบอุ่นแก่หัวใจ ดวงวิญญาณเพียงกำมือเดียวเท่านั้นจากหลายพันล้านคือ ผู้ที่ได้รับความรักจากพระเจ้า ด้วยความรักที่สูงส่งนี้ ลูกจะกลับมาเป็นเจ้าชายที่ได้รับความรักเป็นพิเศษ “ราช ดูลาเร” (เจ้าชายที่ได้รับความรัก) หมายถึงการเป็นราชาในเวลานี้ และเป็นราชาในอนาคตด้วยเช่นกัน แม้กระทั่งก่อนถึงอนาคต ลูกประกาศสิทธิ์ต่ออำนาจการปกครองตนเองในเวลานี้ เช่นที่มีการยกย่องอาณาจักรในอนาคตว่าเป็นอาณาจักรเดียว ศาสนาเดียว... เช่นเดียวกัน แต่ละดวงวิญญาณมีกฎเป็นหนึ่งเดียวกันที่จะอยู่เหนือประสาทสัมผัสทางร่างกายทั้งหมด

คติพจน์: ผู้ที่แสดงถึงบุคลิกภาพของพ่อผ่านใบหน้าของตนเองเท่านั้นคือ ผู้ที่มีความรักต่อพระเจ้า

*** โอม ซานติ ***